

Джеймс Метью Баррі

PİTER PEN

ВИДАННЯ З ПАРАЛЕЛЬНИМ ТЕКСТОМ

James Matthew Barrie

PETER PAN

Харків
«ФОЛІО»
2017

Chapter 1

PETER BREAKS THROUGH

All children, except one, grow up. They soon know that they will grow up, and the way Wendy knew was this. One day when she was two years old she was playing in a garden, and she plucked another flower and ran with it to her mother. I suppose she must have looked rather delightful, for Mrs. Darling put her hand to her heart and cried, "Oh, why can't you remain like this for ever!" This was all that passed between them on the subject, but henceforth Wendy knew that she must grow up. You always know after you are two. Two is the beginning of the end.

Of course they lived at 14 [their house number on their street], and until Wendy came her mother was the chief one. She was a lovely lady, with a romantic mind and such a sweet mocking mouth. Her romantic mind was like the tiny boxes, one within the other, that come from the puzzling East, however many you discover there is always one more; and her sweet mocking mouth had one kiss on it that Wendy could never get, though there is was, perfectly conspicuous in the right-hand corner.

The way Mr. Darling won her was this: the many gentlemen who had been boys when she was a girl discovered simultaneously that they loved her, and they all ran to her house to propose to her except Mr. Darling, who took a cab and nipped in first, and so he got her. He got all of her, except the innermost box and the kiss. He never knew about the box, and in time he gave up trying for the kiss. Wendy thought Napoleon could have got it, but I can picture him trying, and then going off in a passion, slamming the door.

Mr. Darling used to boast to Wendy that her mother not only loved him but respected him. He was one of those deep ones who

Розділ 1

ПІТЕР ПЕН ПОРУШУЄ СПОКІЙ

Усі діти, крім лише одного, рано чи пізно виростають. Наскільки швидко це стається, Венді з'ясувала самотужки. Яюсь, коли їй було всього два рочки, вона бавилася в садочку. Зірвала одну квітку і побігла з нею до мами.

Мабуть, Венді цієї миті була дуже гарненька, бо мама, пані Дарлінг, поклала її руку на своє серце й аж заплакала:

— І чому ти не можеш залишитися такою назавжди?

Тільки й усього трапилося між ними, але відтепер Венді знала, що мусить вирости. Ви про це дізнається, як тільки вам виповнюється два рочки. Два — це початок кінця.

Ця родина жила в будинку № 14 (таким був номер їхньої оселі на цій вулиці), і поки не з'явилася Венді, її мати була найголовнішою. Вона була справжньою леді, з романтичним складом розуму і таким милим глузливим ротиком. Її романтичний характер нагадував крихітні коробочки, одна в одній, які привозять із загадкового Сходу, однак часто стається, їх є на одну більше. Її солодкий рот міг дарувати поцілунок, якого Венді завжди прагнула, і його було добре помітно в правому куточку губ.

Життєвий шлях пані Дарлінг був таким: багато джентльменів, які були хлопчиками, коли вона була дівчинкою, виявили одночасно, що вони закохалися в неї, й усі рушили до неї додому, щоб запропонувати свої руку та серце, за винятком пана Дарлінга, який узяв таксі й усіх випередив і таким чином став її обранцем. Він отримав від неї все, крім внутрішньої коробочки і заповітного поцілунку. Він так і не дізнався про цю коробочку, а з часом відмовився від спроби дістатися й до поцілунку. Венді думала, що його міг би отримати Наполеон, але я можу уявити, як він намагається, а потім спалахують пристрасті та грюкають двері.

Пан Дарлінг вихвалявся перед Венді, що її мати не тільки кохала його, але й поважала. Він був одним із тих експертів, хто

know about stocks and shares. Of course no one really knows, but he quite seemed to know, and he often said stocks were up and shares were down in a way that would have made any woman respect him.

Mrs. Darling was married in white, and at first she kept the books perfectly, almost gleefully, as if it were a game, not so much as a Brussels sprout was missing; but by and by whole cauliflowers dropped out, and instead of them there were pictures of babies without faces. She drew them when she should have been totting up. They were Mrs. Darling's guesses.

Wendy came first, then John, then Michael.

For a week or two after Wendy came it was doubtful whether they would be able to keep her, as she was another mouth to feed. Mr. Darling was frightfully proud of her, but he was very honourable, and he sat on the edge of Mrs. Darling's bed, holding her hand and calculating expenses, while she looked at him imploringly. She wanted to risk it, come what might, but that was not his way; his way was with a pencil and a piece of paper, and if she confused him with suggestions he had to begin at the beginning again.

"Now don't interrupt," he would beg of her.

"I have one pound seventeen here, and two and six at the office; I can cut off my coffee at the office, say ten shillings, making two nine and six, with your eighteen and three makes three nine seven, with five naught naught in my cheque-book makes eight nine seven—who is that moving?—eight nine seven, dot and carry seven—don't speak, my own—and the pound you lent to that man who came to the door—quiet, child—dot and carry child—there, you've done it!—did I say nine nine seven? yes, I said nine nine seven; the question is, can we try it for a year on nine nine seven?"

"Of course we can, George," she cried. But she was prejudiced in Wendy's favour, and he was really the grander character of the two.

"Remember mumps," he warned her almost threateningly, and off he went again. "Mumps one pound, that is what I have put down, but I daresay it will be more like thirty shillings—don't speak—measles one five, German measles half a guinea, makes

знає все про біржі й акції. Звісно, ніхто цього до пуття не знає, але чоловік знав більше за інших, тому часто повідомляв, що акції піднялися чи впали, з таким виглядом, що будь-яка жінка стала б його поважати.

Пані Дарлінг виходила заміж уся в білому, вона ще якийсь час захоплювалася малюванням квітів, дуже тішилася тим, наче це була якась гра. Та часом їй це набридало, квіти гинули, а замість них з'являлися малюнки дітей без облич. Вона малювала їх, коли зрозуміла, що треба рухатися далі. Діти спочатку з'явилися в уяві пані Дарлінг.

Першою народилася Венді, потім був Джон, а після нього — Майкл.

Через тиждень чи два після того, як Венді з'явилася на світ, батьки довго сумнівалися, чи зможуть вони її залишити, адже доведеться годувати ще один рот. Пан Дарлінг страшенно радів, але він був дуже серйозний, сів на краєчок ліжка пані Дарлінг, узяв її за руку і полічив витрати, в той час як вона благально дивилася на нього. Вона хотіла ризикнути: хай буде, що буде, але від свого не відступиться. Натомість чоловік озброївся олівцем та аркушем паперу, і якщо вона плутала його своїми зауваженнями, то доводилося починати все знову.

— Не перебивай, — благав він її. — У мене в кишені є фунт і сімнадцять пенсів, а ще два шістдесят в офісі. Я можу не пити каву на роботі, це заощадить десять шилінгів до двох і дев'яти, і шести, з вашими вісімнадцятьма і трьома це буде триста дев'яносто сім, п'ять із нульовим залишком у моїй чековій книжці становитиме вісімсот дев'яносто сім... Хто там бешкетує? Вісімсот дев'яносто сім, крапка і додати сім... Нічого не кажи! Та ще фунт ти позичила тому чоловікові, який приходив до нас... Тихо, малеча... Крапка... і завести дитину, але ти вже це зробила! Я сказав дев'ятсот дев'яносто сім? Так, я сказав дев'ятсот дев'яносто сім. Питання лише в тому, чи зможемо ми прожити на дев'ятсот дев'яносто сім фунтів на рік?

— Ще й як зможемо, Джордже, — запевнила дружина чоловіка. Бо вона була на боці Венді, яка була важливішою за них обох.

— Не забувай про свинку, — попередив він майже загрозило і знову почав лічити. — На свинку — фунт, це те, що я відклав, але вважаю, що на це вдасться витратити тридцять шилінгів.